

RUODA

DIEVUI, TĖVYNEI, ARTIMUI!

Nr. 2 2011 m. liepos 25 d.

Šiame numeryje skaitykite

ŽYGIS "SVYLA PADAI"

Kai jau visi suko galvas apie vasarą, gegužės 24 dieną, Žiezdrių skiltis su skiltininke Rūta priešaky surengė žygį, kuris pavadinimą gavo ne šiaip sau...

PASAKOJA ŠV. JURGIO DRAUGOVĖS SKAUTAI

Birželio 16 diena. Keturiasdešimt minučių prieš oficialią išskylos pradžią. Kartelio mūsų džiaugsmui ir entuziazmui suteikė prieš mumis į mūsų stovyklavietę atvykę kiti stovyklautojai, save vadinę...

IR VĖL MES ČIA – KAŽKUR MIŠKE!

Gražus šeštadienio rytas, saulė po truputį lenda iš už horizonto ir Žemaitijos skautai supranta, kad ši diena ypatinga, nes būtent šiandien žygiuosime, tačiau daugumai dar nežinia kur. Dešimtą valandą prie Oruvos pastato pradeda rinktis žmonės...

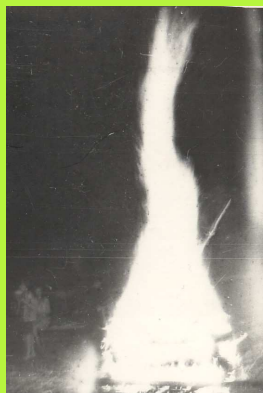

EGLUČIŲ SODINIMO AKCIJA

Kuršėnų Perkūno draugovės skautai susirinko šeštadienį anksti ryte, kai močiutės dar tik rinkosi į turgų. Dar neskubėdami su broliu Evaldu nuėjom į būklą patikrinti vieną dalyką...

SKAUTŲ JORĖ—VIETA, KUR SUJUDA ŽEMĖ!

Vakarėjant pradėjo lynoti, bet niekas to lietučio nepabūgo ir tada prasidėjo žaidimų, šokių ir ratelių metas. Visiems taip įsijautus, net nepastebėjome, kaip sutemo ir atėjo metas Jorės Ugniai. Susirinkome prie laužo...

PASAKOJA PILIGRIMO DRAUGOVĖS SKAUTAI

Naujosios Akmenės muzikos mokykla vykdė tarptautinį projektą pavadinimu „Seven Magic Days“, kurio dalyvės buvo trys šalys – Lietuva, Lenkija bei Latvija. Organizatorės nusprendė nustebinti svečius...

IR DAR DAUG KITŲ, BET NE KĄ PRASTESNIŲ ISTORIJŲ...

EGLUČIŲ SODINIMO AKCIJA

ŽYGIS "IR VĖL MES ČIA—KAŽKUR MIŠKE!"

JAUNIMO VASAROS AKADEMIJA

REDAKTORIŲ MINTYS

- Dovile, kaip manai, ar ilgai gyvuos mūsų "Ruoda"?
 - Mhm... Gyvuos tol, kol bus noras, pastangos ir poreikis ją leisti. Nes rašyti, tai visą laiką yra ką. Tai iki kokio 30 - to organizacijos jubiliejaus tikrai gyvuos! Ar ne per drąsiai aš čia, Virgut?

- Paskaičiuokim... Iki 30-to jubiliejaus dar 10 metų, o jeigu per metus išleidžiame po 4 numerius, tai gauname 40 numerių. Ne toks jau ir neįsivaizduojamas skaičius, ar ne? Aš irgi viliuosi, kad gyvuos. Čia dar tik antras numeris, bet man labai patinka, tai ką mes darome ir džiaugiuosi gautu rezultatu. Kokios tavo mintys apie šiuos du pirmuosius numerius?

- Džiaugiuosi tais, kurie prisidėjo prie šių dviejų numerių! Ir noriu, kad prisidėtų dar daugiau ir gautume dar geresnį rezultatą, nei yra dabar. Nes kuo daugiau idėjų ir darbščių rankų, tuo geriau! Kaip manai, gal "Ruodai" ko trūksta?

- Aš irgi labai džiaugiuos visais, kurių dėka savo rankose galime laikyti šį šviežutėlį laikraštuką! O ar trūksta kažko, manau parodys laikas... Viliuosi, kad "Ruodoje" laikui bėgant atsiras skautų vyčių ir vyr. skaučių skyreliai, gal koks smagybių ar "pletkų" skyrelis. Svarbiausia neaptingti ir būti imliems naujovėms. Dovile, ko norėtum palinkėti rašantiems straipsniukus į "Ruodą"?

- To, kas parašyta devintame skautų įsakyme! (red. "O ar visi žino, koks jis?") Virgut, o kodėl tu pradėjai rašyti "Ruodai"?

- Hm... Sudėtingas klausimas. Gal todėl, kad norisi su visais pasidalinti savo patyrimais, žiniomis, nuomone.

- Dalinuosi aš, daliniesi tu, dalinamės visi kartu! Broli, sese, prisijunk ir tu — pasaulį keisk kartu!

Kalbėjosi sesės Dovilė Prakapaitė ir Virginija Batavičiūtė

P.s. Parašyk mums laikrasciui.ruoda@gmail.com ir prisijunk!

STUDENTO KLAUSK DRĄSIAI

Sveiki, esu 4 kurso medicinos studentė Virginija ir nusprendžiau parašyti keletą patarimų, kaip elgtis įvykus nelaimėi, kai stovyklaujate gamtoje. Gana dažnai gamtoje susiduriame su tokiomis nelaimėmis: erkės įkandimu, perkaitimu, apsinuodijimu maistu ar užterštu vandeniu. Ne toks dažnas, bet labai pavojingas yra gyvatės įkandimas, todėl svarbu kuo greičiau imtis veiksmų, kad išgelbėtume savo artimą. Tad šiame „Ruodos“ numeryje rašau, kaip atpažinti šias būkles ir kokių veiksmų imtis jas atpažinus.

Apsinuodijimas maistu arba užterštu vandeniu

Kaip atpažinti apsinuodijimą maistu arba užterštu vandeniu?

Požymiai:

- * Pykinimas ir vėmimas;
- * Spazminiai, raižantys pilvo skausmai;
- * Stiprus viduriavimas (gali būti su kraujo priemaiša);
- * Skausmas skrandžio plocė (duobutėje).

Pirmosios medicinos pagalbos veiksmai:

- * Patarti ilsėtis;
- * Duoti gerti daug skysčių: negazuoto mineralinio vandens, silpnos arbatos;
- * Jei reikia, vežti nukenėjusį į ligoninę.

Erkės įkandimas

Kaip atpažinti erkės įkandimą?

Požymiai:

Kraujo prisisiurbusi erkė padidėja iki žirnio dydžio, todėl ją pastebėti nesunku.

Pirmosios medicinos pagalbos veiksmai:

Tikslas – ištraukti erkę.

- * Erkė ir įkandimo vieta netepama riebalais.
- * Erkė atsargiai suimama pincetu kuo arčiau galvos ir sukamuoju judesiu iš lėto traukiama. Stengiamasi erkės nespauti ir nesutraiškyti.
- * Ištraukus erkę, įkandimo vieta nuplaunama vandeniu ir muilu, patepama dezinfektantu.
- * Pašalintos erkės vežti tirti nereikia.

Būtina stebėti žmogaus sveikatos būklę. Jei per 3-30 dienų atsirado karščiavimas, pykinimas, vėmimas, galvos skausmas, erkės įkandimo vietoje atsirado vis didėjantis paraudimas, būtina kreiptis į gydytoją.

Perkaitimas

Kai oro ir kūno temperatūra suvienodėja, kūnas nebegali išspinduliuoti ir išgarinti savo šilumos į aplinką. Jei aplinka labai drėgna, procesas dar pasunkėja. Tokiais atvejais, ypač jeigu sunkiai dirbama ar sportuojama, kyla perkaitimas.

Kaip atpažinti perkaitimą?

Požymiai:

Šilumos sukkelto išsekimo požymiai:

- * Galvos skausmas;
- * Silpnumas ir svaigulys;
- * Apetito praradimas, pykinimas, šleikštulys, spazmai;
- * Euforija, nerimas, apatija;
- * Mieguistumas;
- * Odos, blyškumas, šaltumas, drėgnumas;
- * Didelis prakaitavimas;
- * Dažnas kvėpavimas ir pulsas;
- * Drebulys (odos pašiurpimas);
- * Rankų ir kojų virpėjimas;
- * Šiek tiek pakilusi kūno temperatūra.

Šilumos smūgio požymiai:

- * Galvos skausmas, svaigimas, silpnumas;
- * Nemalonūs pojūčiai;
- * Pykinimas, šleikštulys, gali būti vėmimas;
- * Paraudusi, sausa ir karšta oda;
- * Prakaito nebuvimas;
- * Dažnas ir stiprus pulsas;
- * Didesnė kaip 40°C temperatūra;
- * Greitas sąmonės aptemimas.

ERKĖ

ŽALTYS

Gyvatės įkandimas

Kaip atpažinti gyvatės įkandimą?

Požymiai:

- * Pora taškinių dantų žymių;
- * Stiprus skausmas, paraudimas ir patinimas įkandimo vietoje;
- * Pykinimas ir vėmimas;
- * Sutrikęs regėjimas;
- * Seilėtekis ir padidėjęs prakaitavimas;
- * Pasunkėjęs kvėpavimas.

Pirmosios medicinos pagalbos veiksmai:

- * Nukentėjusysis atsargiai paguldomas ant žemės;
- * Jis nuraminamas ir paprašoma nejudėti;
- * Jei yra galimybė, įkandimo vieta atsargiai nuplaunama ir nusausinama švaria medžiaga;
- * Įkasta galūnė stipriai sutvarstoma. Tvarstyti pradedama nuo įkandimo vietos į viršų;
- * Sutvarstyta galūnė imobilizuojama apimant du sąnarius aplink žaizdą, kad galūnė nejudėtų. Šie veiksmai sulėtins nuodų plitimą iš įkandimo vietos;
- * Imobilizuota galūnė nekeliamą aukštytin;
- * Pasirūpinama, kad nukentėjusysis kuo greičiau patektų į ligoninę.

Pirmosios medicinos pagalbos veiksmai:

- * Nukentėjusysis pernešamas į vėsią vietą, arba bent į pavėsį. Patogiai paguldomas.
- * Atpalaiduojami arba nuvelkami drabužiai, batai.
- * Kūnas suvilgomas vėsiu vandeniu arba suvyniojamas į drėgną šlapią paklodę.
- * Duodama gerti daug šūraus vandens.
- * Pakeliamos kojos.

Kviečiama greitoji medicinos pagalba.

Tikiuosi šie patarimai bus naudingi ir Jūs žinosite kokių veikmų imtis atsitikus vienai ar kitai nelaimei gamtoje. Informacija surinkta iš knygos „Pirmoji medicinos pagalba“ (aut. D. Vaitkaitis ir A. Pranskūnas. KMU leidykla. Kaunas, 2008 m.)

Linkiu smagių akimirų ir turiningo laiko bestovyklaujant! *Budėkite, sesės ir broliai!*

LAVINKIT PATYS SAVE IR PASITIKĖKIT SAVIMI

Robert Baden-Powell

Tučtuojau imk galvoti, kokiū būdu gali įsileisti kuo daugiausia saulės ir linksmumo.

Ugdydamas save, tu ne tik susilauksi sau pasisekimo, bet prisidėsi prie savo tautos šviesios ateities.

Šventasis yra atvaizduotas linksmas, su puikia šypsena ant lūpų.

Tą dieną, kada aš apleidau mokyklą, aš įsivaizdavau atsidūręs tamsiame kambaryje, šiame kambaryje auklėjimas, kurį aš gavau mokykloje, buvo kaip ir maža degančio degtuko šviesa, kuri man galėjo tik parodyti, kaip iš tikrųjų tamsus buvo tas kambarys. Taip pat šis degtukas leido man pastebėti viename kambario kampe žvakę, kuria aš galėčiau pasinaudoti.

Žinok, kad pastebėjęs, jog esi mažame nelinksmame ir nešviesiame kambariuke, tučtuojau imk galvoti, kokiū būdu gali įsileisti kuo daugiausia saulės ir linksmumo. Norint to pasiekti negalima rūpintis tik savo paties laime — reikia tarnauti artimiems ir tėvynei.

Nemanyk, kad aš perduodu. Vargšas mažas žmogelis puikiai gali būti naudingas savo tėvynei. Nereikia būti „viršūnėse“, norint veikti visuomenę. Dievas sutvėrė žmones, kad jie būtų tikrais žmonėmis.

Bet moderniškoji civilizacija su dideliais miestais, su tramvajais, autobusais, vandentraukiu, trumpai sakant, su visu tuo, kas vadinama komforto vardu, civilizacija daro iš vyrų kažką minkšta ir moteriška.

Saugokis to, mano vaikel! Tu girdėjai, kad gerų šeimynų vaikų auklėjimas didžioje anglų mokyklose yra puikus. Gali būti, bet tik todėl, kad pertraukų metu ir už mokyklos sienų mokiniai pramoksta žymiai daugiau, negu mokytojų pamokose. Jaunas berniukas ten pramoksta, kad jo draugai iš jo laukia teisėtumo žaidimuose ir tikros sportiškos dvasios, tiesos ir garbės pajautimo. Jis yra disciplinos varžomas. Kol įgaus teisės reikšti savo nuomonę, jis privalo kiek laiko tik klausyti kitų. Žodžiu, čia berniukas, kaip mažas šuniukas, yra visų kamuojamas, kol visai taps išdresiruotas. Tas viskas neapsieina kartais be šiurkščių priemonių ir žodžių, bet, pagaliau, viskas išeina į gerą.

Senovėje spartiečiai reikalavo, kad jų sūnūs pereitų sunkius bandymus, kurie juos užgrūdindavo ir leisdavo pasitikėti savimi ir būti tikrais vyrais. Dar ir šiandien panašų auklėjimo būdą vartoja kai kurios laukinės tautos. Aš stebėjau panašius dalykus pas Zulusus ir Matabelus. Kada berniukas pasiekia vyro amžiaus, jis yra siunčiamas į džungles, kur gyvendamas tam tikrą laiką turi progos įrodyti, kad sugeba pats savo jėgomis išsiversti. Nieko panašaus nėra mūsų civilizuotuose kraštuose. To tenka gailėtis. Reikėtų kokio nors panašaus pasiruošimo ir mūsų vaikams. Tada mūsų rasė išsilaukėtų vyriška, vietoje to, kad išsigimtų į lepšius ir papirosų rūkytojus. Štai kodėl aš sakau, kad ugdydamas save, tu ne tik susilauksi sau pasisekimo, bet prisidėsi prie savo tautos šviesios ateities. Tu būsi vyras, mano sūnau, bus vienu vyru daugiau tavo tautai. Nekalbant jau apie tą, kad, tavo pavyzdžiu, ir kiti norės tapti vyrais, kaip kad tu tapai.

Gyvenime pasitaiko daug pavojų ir sunkumų. Bet atsimink štai ką: aš pats mačiau daug jų ant savo kelio. Tačiau dažniausiai reikėjo juos apeiti bei nugaleti ir tekdavo pastebėti, kad jų baisiausias vis tik turėjo savyje ką nors gera. Taip, aš atsidurdavau prieš labai tamsią ateitį, tačiau aš ėjau pirmyn ir pastebėdavau, kad kelias nėra taip blogas ir sunkus, kaip kad atrodydavo. Pasakysiu, kad šiandien man pasiseka nepykti, jei matau horizontą kiek apsiniaukusį. Aš jaučiu, ir aš retai teapsirinku, kad vis dėlto dalykas pasitaisys ir viskas susitvarkys maždaug taip, kaip aš to noriu.

Priešais mano rašomąjį stalą aš pakabinau paveikslą, į kurį mėgstu žiūrėti, kada man reikia atlikti ką nors sunkaus ar nemalonaus, nes jis mane padrąsina ir pakelia mano dvasią. Tai gražusis raitelis, kurio siluetas buvo išmuštas ant anglų auksinių pinigų, kada ji buvo turtinga šalis. Savo ietimi jis perduria bjaurų slibiną: tas riteris vadinasi šventas J u r g i s. Aš turiu daugybę šv. Jurgio paveikslų: senų, moderniškų, didelių bei mažų, įvairiausiose pozose. Tačiau paveikslas, kuris man daugiausia patinka, nėra tas, kuris yra geriausias dailininkų akimis žiūrint, bet jis man patinka todėl, kad šventasis yra atvaizduotas linksmas, su puikia šypsena ant lūpų.

Kovodamas su drakonu, jis yra linksmas, jis šypsosi, jis nori nugalėti, jis nori gražiai, linksmai nugalėti ir jis pasitiki savimi. Panašiai kiekvienas turėtų imtis savo sunkumų, vis vien, kaip baisūs jie atrodytų.

Taigi, nepasitenkinkit tik gintis ir apsisaugoti. Pulk kliūtis su stipriu noru jas nugalėti ir stipresniu bei labiau pasitikinčiu išeiti iš kovos!

Turėtų imtis savo sunkumų, vis vien, kaip baisūs jie atrodytų.

Nesė Deimantė ir Vilijus

SKAUTO KLAUSĖME DRĄSIAI

Sesė Deimantė iš Lietuvos skautijos „Jūros“ vyr. skaučių būrelio

1) *Jau vaikystėje norėjau skautauti. Mokyklos draugė priklausė Lietuvos nacionalinei Europos skautų asociacijai, kuri ir nusivedė į pirmąją sueigą 2001m. Tada man buvo vos 11 metų. Į vilkiukų gaują susivedžiau visas savo geriausias drauges, su kuriomis vėliau tapome skiltimi. Taip jau atsitiko, kad po kelių aktyvaus skautavimo metų, norėjosi pailsėti nuo veiklos. Maniau, jog į skautiją nebegrišiu, bet taip jau nutiko, jog likimas suvedė su viena sese iš Lietuvos skautijos organizacijos, kuri savo pasakojimais apie stovyklos išpūdžius atgaivino ir mano vaikystės prisiminimus. Susigundžiau vistiek susipažinti ir su kita skautų organizacija. Iki šiol pamenu, kaip per pirmąją savo stovyklą su LS organizacija, visa nepatenkinta bumbėjau po nosimi ir nebūčiau pagalvojusi, jog tos pačios stovyklos pabaigoje, su savo naujomis draugėmis nusprendė siekti patyrusios skautės išodžio. Iki šiol esu dėkinga už tokį likimo pokštą.*

2) *Svarbiausia – tikėjimas skautybės idėja, esme. Žaidimai, stovyklinės programos, žygiai – smagu, bet jei tai tebutų tik pramoga, organizacija nebūtų išlikusi pati populiariausia pasaulyje ir gyvuojanti daugiau nei 100 metų. Tačiau tuo pačiu tai ir sunkiausia, išlaikyti tikrąsias vertybes širdyje. Skautybės idėja ir principais turime gyventi ne tik stovyklose, žaidimuose, užsiėmimuose, bet ir paprasčiausioje kasdienybėje. Lengva būti skautu stovyklose, kada visus brolius ir seses vienyja bendras žodis, bet „einant į pasaulį“, skautiška išlikti turime 24 valandas per parą.*

3) *Kad realizuočiau save. Neseniai žiūrėjau tėvėlių filmuotą medžiagą, kurioje aš daviau Europos skautės išodį. Tada man buvo 12 metų. Žiūrėjau į tą nedrąsą mergaitę, kuri būdama tokia jauna tarė: „Savo garbe, iš Dievo malonės...“ – kokie žodžiai, susimąsčiau... iš Dievo malonės man suteikta garbė pašvesti save šiai tarnystei. Lyg Dievas pasišaukė mane skautavimui dar man to nežinant, dar man žiūrint į tai kaip į pramogą, dar man būnant tokiai jaunai... Todėl ir sakau, jog tai mano kelias, kuris suteiktas kaip pašaukimas ir kartu nuostabi malonė, padedanti man save atrasti kaip asmenybę ir realizuoti save skautiškoje veikloje. „Kiek žadi skautauti?“ – „Jei Dievas leis, visada.“*

Br. Vilijus iš Lietuvos skautijos „J. Šarausko“ skautų vyčių būrelio

1) *Pėsčiom. 1990 metais vokiečių kalbos mokytoja atėjo į pamoką, papasakojo apie skautus, atsinešė „Skautų aidų“ ir pakvietė ateiti į sueigą. Tryse iš klasės atėjom, pasilikau tik aš vienas. 1991 daviau skauto išodį, kaip tik po sausio 13 – osios įvykių.*

2) *Sunkiausia – rasti laiko žaidimams ir žmonėms. Svarbiausia – skautauti ne tik stovyklose, bet ir gyvenime, t.y., kad skautavimas taptų gyvenimo būdu.*

3) *Matau tame didelę prasmę. Gali išlaikyti savastį ir tuo pat metu padėti kitam. Pas skautus tu esi kitoks, nei visoj visuomenėj – ir tai žavi.*

1) **Kaip atėjai į skautų organizaciją?**

2) **Kas sunkiausia ir kas svarbiausia skautaujant?**

3) **Kodėl skautauji?**

PASAKOJA ŠV. PRANCIŠKAUS DRAUGOVĖS SKAUTAI

ŽYGIS "SVYLA PADAI"

Kai jau visi suko galvas apie vasarą, gegužės 24 dieną, Žiezdrių skiltis su skiltininke Rūta priešaky surengė žygį, kuris pavadinimą gavo ne šiaip sau. Buvo labai karšta diena, todėl padai tikrai svilo.

Išėjome 18 žmonių grupelė, žinoma, tiek ir grįžome. Ėjome 8 kilometrus su mažesnėmis ir didesnėmis pertraukomis. Kelyje skambėjo skautiškos skanduočių ir dainos. Einant žygeiviams teko susidurti su Morzės abėcėle ir trumpu orientaciniu žaidimu.

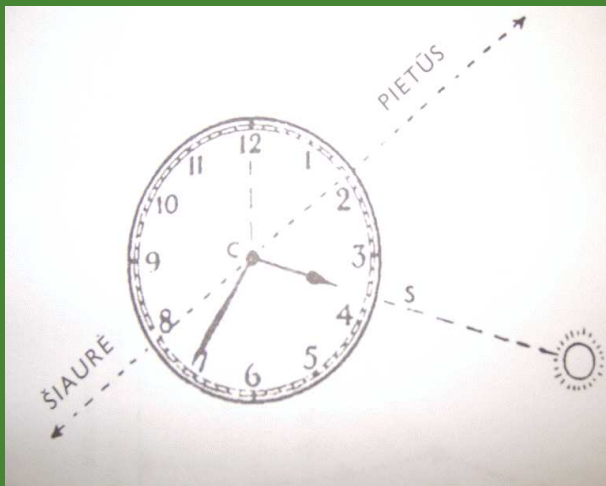
Pasiekus galutinę vietą buvo žaidžiamas žaidimas su punktais, kuris puikiai išjudino šiek tiek nuvargusius brolius ir seses. Kiek vėliau ant laužo buvo kepamos dešrelės. Kadangi netoliese tekėjo upelis, neapsieita be draugiško vandens karo.

Skautukai liko patenkinti, o Žiezdrių skiltis nuo šiol tikrai žinos, ką reiškia organizuoti žygį.

sesė Rūta Brazlauskaitė

KAIP RASTI ŠIAURĘ PAGAL SAULĘ

Jei nori bet kuriuo dienos metu pagal saulę rasti pietus, padėk ant delno laikrodėlį ciferblatu į viršų, kad jį apšviestų saulė. Pasuk laikrodėlį taip, kad valandinė rodyklė rodytų į saulę. Paskui, nejudindamas laikrodėlio, uždėk popieriaus skiautelės kraštą ar pieštuką, kad gulėtų ciferblato centre ir rodytų pusiaukelę tarp 12 valandos ir valandinės rodyklės. Pieštuko ar popieriaus linija ir bus tikroji pietų-šiaurės linija.

(iš "Skautybė berniukams". Robert Baden-Powell. Penktojo laužo pašnekesys. Gyvenimas po plynu dangumi)

PASAKOJA ŠV. JURGIO DRAUGOVĖS SKAUTAI

Alfa.

Birželio 16 diena. Keturiasdešimt minučių prieš oficialią iškylos pradžią. Kartėlio mūsų džiaugsmui ir entuziazmui suteikė prieš mus į mūsų stovyklavietę atvykę kiti stovyklautojai, save vadinę „Jaunaisiais policijos rėmėjais“. Tai nebuvo labai jau netikėta, kadangi trys dienos prieš tai atsitiktinai sužinojome, būtent apie „Jaunuosius policijos rėmėjus“ ir jų trumpalaikę kaimynystę su mumis vienai nakčiai.

Taigi prasidėjo įsikūrimas. Nieko ypatingo ar virpinančio vaizduotę nenutiko, visi stovyklautojai skubėjo statyti savo palapines bei tiesiog įsikurti. Šurmuliui nurimus ir visiems įsikūrus atėjo vakaras. Laukė šiek tiek vakarinės veiklos, už kurią buvo atsakingos sesės Augustė ir Gabrielė. Smagiai leidome laiką ligi sutemos ir jau turėjome eiti miegoti, o stovyklavietėje turėjo išgalėti tylą. Nors mūsų programa ėjo į pabaigą, prieš tai jau minėti „Jaunieji policijos rėmėjai“ savo programą tik pradėjo, pažymėdami ją šokiais iki trečios valandos ryto, todėl buvo suorganizuotas naktinis žygis, kuris į mūsų programą nebuvo įtrauktas, mat tranki muzika naktį nėra geras pagalbininkas siekiant užmigti.

Birželio 17 diena. Ištvėrus vėsią naktį su prasta muzika, sulaukėm pusryčių. Niūrus oras su planuotais užsiėmimais nederėjo. Ir tai buvo ne vienintelė problema, kuri buvo neišvengiama, tačiau pakaks negatyvo... Liepos 17 dieną dalis programos buvo puikiai improvizuota ir mažieji vilkiukai, buvo nuvaryti nuo kojų ir šypsojosi antrą dieną iš eilės gurkšnodami raminančią melisų arbatą. Pagaliau vakare sulaukėm tylos, kadangi kaimynystėje viešėje „Jaunieji policijos rėmėjai“ jau buvo išvykę, mėgavomės ramia naktimi, kurią mums užtikrino dvi budėtojų pamainos.

Birželio 18 diena. Paskutinė diena, garantavusi veiklos stovyklautojams bei pristačiusi naują atrakciją: tris dėžes raudonų pomidorų bei maišą agurkų, kurių iki stovyklos galo, deja, mums nepavyko įsisavinti. Vėlgi oras nedžiugino, tačiau tai tik pagražino kliūčių ruožą, kuris buvo purvinas ir labai drėgnas. Vakarop, kliūčių ruožo dalyviams išdžiūvus ir pasikeitus visus purvu sutepus drabužius, buvusius ant kūno, sulaukėm paskutinio laužo. Žaidimai, dainos, laužo šviesa bei šiluma ir jaudulys vien pagalvojus, kad visi turime teisę nemiegoti visą naktį! Teisė, kuria, deja, pasinaudojo ne visi. Paskutinio laužo kulminacija greičiausiai tapo labai lauktas, tris dienas „brendęs“ kuršėniškių atgabentas visiems stovyklautojams, didžiulis „Tinginys“ į kurį kažkas per „brandinimo“ laikotarpį, deja, įmynė. Taip ir buvo įamžintas paskutinis laužas: skaniu desertu ir visiems jau šiek tiek pabodusia melisų arbatą.

Omega.

Birželio 19 diena. Prievarta brukamas žaliųjų ir raudonųjų vaisių/ daržovių perteklius pusryčiams bei niūroka nuotaika, pagalvojus, kad šiandien paskutinė diena. Laikas vėl sukti ryšulius, griauti tai, kas pastatyta ir džiaugtis paskutiniais momentais šioje Dengtilčio stovyklavietėje, kurią tenka apleisti. Dauguma iškylautojų išvyko anksčiau, negu buvo numatyta programoje. Galiausiai, išvažiavus visiems, liko tik operacijos „Ciklas“ dalyviai, neoficialiai vainikavę stovyklos užbaigimą.

brolis Dovydas Gulbinas

PASAKOJA PELĖDŲ IR APUOKŲ SKILTIS

JUBILIEJINĖS ŽSO STOVYKLOS "KELIAS, KURIUO AŠ EINU" HIMNAS

(m. ir ž. pat. sk. Giedrės tėvelio Broniaus Raubos....)

G C G C Am D Am D
Mums keliaut nebaisu,
mes nebijom nakties,
Jeigu būna sunku,
draugas ranką išties.
Mes esam geriausi,
mes būsim gerai
Savo Tėvynei ir savo
darbais.

G D Em (3k.) C D
Pried.:
Dievui, Tėvynei ir Tau
Plaka mano širdis,
Dievui, Tėvynei ir Tau
Mūsų visų ateitis...

Miškas mūsų namai,
broliai, sesės šalia,
Laužas šildys akis ir
skambės gitara
Mes esam geriausi,
mes būsim gerai
Savo Tėvynei ir savo
darbais.

Pried.:
Dievui, Tėvynei ir Tau
Plaka mano širdis,
Dievui, Tėvynei ir Tau
Mūsų visų ateitis...

SKAUTŲ JORĖ - VIETA,
KUR SUJUDA ŽEMĖ!

"Kai lietuvių giminė tebegarbino gamtos kūrinius ir gamtos reiškinius, kai vaidilutės tebedegino šventąją ugnį ir žmonės tikėjo daugeliu dievų, sakyta, kad kiekvieną pavasarį įvyksta Žemynos ir Perkūno vestuvės..."

Tokiais žodžiais, persmelktais senuoju lietuvių tikėjimu ir meile Gamtai, mus kvietė septintoji Skautų Jorė, organizuojama Lietuvos Skautų Sąjungos (LSS) Vilniaus Pilies tunto (VPT) brolių ir sesių. Į Skautų Jorę, vykusią Vilniaus Pavilnių regioniniame parke balandžio 15-17 dienomis, buvo kviečiami visų skautiško organizacijų nariai ir visi visi prijauciantys skautams.

Kaip žinia, ŽSO Pelėdų ir Apuokų skiltis Vilniuje jau susidraugavo su LSS skautais, todėl negalėjo nesudalyvauti tokiaame šauniame renginyje. Taigi pirmą kartą Skautų Jorėje pasirodė Žemaitijos skautų organizacijos puiki ketveriukė – vyr. sk. Dovilė, vyr. sk. Laima, sk. Žygimantas ir aš, sk. Virginija.

Atvykome balandžio 16 d. ryte, kad spėtume į didžiąją rikiuotę. Be pačių Vilniaus Pilies tunto skautų, dalyvavo dar keli svečių būriai – LSS Atžalyno ir Šalčios žemės tuntai, Lietuvos jaunųjų krikščionių sąjungos skautai ir skautės, korp! Grandis, korp! Neo-Lithuania ir, žinoma, mes. Po rikiuotės visi išsibarstė po amatų kiemą. O kiek įvairių išbandymų ten patyrėme: galėjome pasimokyti vaikščioti kojūkais, pinti apyrankes, lipdyti iš molio ir netgi pamėtyti aštrius įrankius į taikinį, arba pabandyti žongliuoti su fakyrų lazdomis (žinoma, nedegančiomis). Taip pat dar galėjome išsigyti puikių VPT tuntininko psktn. s. v. Gintauto darytų papuošalų, paragauti vyresniųjų skaučių pagaminto viralo ir išsiburti pas tikrą tikriausią būrėją. Nuotykių tikrai netrūko!

Vakarėjant pradėjo lynoti, bet niekas to lietučio nepabūgo ir tada prasidėjo žaidimų, šokių ir ratelių metas. Visiems taip išsijautus, net nepastebėjome, kaip sutemo ir atėjo metas Jorės Ugniai. Susirinkome prie laužo, VPT broliai ir sesės taip gyvybingai pradėjo vakaro programą, kad tiesiog privalėjome kartu linksintis, dainuoti, žaisti ir džiūgauti kartu su artėjančiu pavasariu. Vėliau sekė visų svečių prisistatymai. Prisistatėme ir mes bei visiems skautų vienetams įteikėme po nedidelę dovanėlę.

Galiausiai atėjo metas Gaidžio uždegimui. Visą dieną vyresnieji broliai plūso prie Gaidžio, kad jis būtų kuo išpuodingesnis. Taigi skambant mitui apie Gaidį bei pagoniškomis dainoms garbinant Perkūną, Gaidys užsiliepsnojo. Aš buvau sužavėta visu reginiu ir tuo, kaip visa tai įtraukė ir nunešė daug metų atgal, *"kai lietuvių giminė tebegarbino gamtos kūrinius ir gamtos reiškinius, kai vaidilutės tebedegino šventąją ugnį ir žmonės tikėjo daugeliu dievų, sakyta, kad kiekvieną pavasarį įvyksta Žemynos ir Perkūno vestuvės..."*

sesė Virginija Batavičiūtė

PASAKOJA MEDEINOS DRAUGOVĖS SKAUTAI

JAUNIMO VASAROS AKADEMIJA

Gražų, saulėtą birželio 9-osios rytą Medeinos draugovės skautai bei dvi sesės iš Mažeikių išvyko į netoli Klaipėdos esančius Girulius, į 6-ąją Jaunimo vasaros akademiją „Kartu mes galime daug“. Nuvykus mums parodė vietą Girulių kempinge, kur ir įsikūrėme.

Renginys tradiciškai prasidėjo dalyvių eiseną. Susirinkusį jaunimą sveikino Klaipėdos miesto savivaldybės atstovai bei miesto svečiai. Galiausiai pagrindinis renginio organizatorius Klaipėdos rajono savivaldybės jaunimo reikalų koordinatorius Modestas Vitkus paskelbė akademiją atidarytą.

Kadangi 2011-ieji paskelbti savanoriškos veiklos metais, tai ir akademijos tema buvo savanorystė. Pirmosios dienos popietę dalyviai turėjo galimybę dalyvauti įvairiuose užsiėmimuose apie savanorystę, pazyzdžiui, savanorystė su gyvūnais, savanorystė mene, psichologinė, dvasinė savanorystė, susitikti su raudonojo kryžiaus savanoriais ar Lietuvos metų savanoriu. Visi užsiėmimai buvo labai įdomūs.

Vakare vyko savivaldybių prisistatymai, kur dalyviai stengėsi kuo išradingiau pristatyti savo atstovaujamas organizacijas ir savivaldybes, po prisistatymų vyko gyvos muzikos koncertas su jaunimo grupėmis. Deja, koncertui trukdė subjuręs oras ir pradėjęs plaupti lietus, daugelis dalyvių nuo lietaus slėpėsi po medžiais ar tiesiog nuvargę nuėjo miegoti.

Kitą dieną oras buvo ne ką geresnis, lauke buvo šalta ir vėjuota, tačiau tai nuotaikos nesugadino. Iškart po pusryčių visi suskubo užsiregistruoti darbo grupėse, kur galėjo vaidinti forumo teatre, kurti, užsiiminėti rankdarbiais ar tiesiog kalbėtis.

Popiet prasidėjo sportinės rungtys. Dalyviai galėjo sudalyvauti krepšinio, tinklinio, smiginio, bei virvės traukimo rungtyse. Nors mums aukštų vietų iškovoti nepavyko, tačiau bent jau visur dalyvavome. Na o vakare visi, kas kaip išmanydami, stengėsi save parodyti talentų konkurse. Dalyviai ir šoko, ir dainavo, ir vaidino, ir anekdotus pasakojo. Mes paruošėme kompoziciją iš Vytauto Mačernio eilių ir, džiugu, gavome gana aukštus komisijos įvertinimus. Po pasirodymų dainavo keletas kviestų daininkų, vyko diskoteka. Tačiau koncertui ir diskotekai pasibaigus niekas dar nesiruošė miegoti. Dalyviai susirinkę prie laužo ir sustoję ratu grojo gitaromis ir dainavo dainas iki ryto. Gera buvo jausti tokią jaunimo vienybę ir būti drauge.

Trečiosios, paskutinės, dienos rytą visos savivaldybės buvo apdovanotos simboliniais prizais, o akademija oficialiai uždaryta iki kitų metų birželio, kada jau Kretingoje vyksianti akademija visus sukvies vėl būti kartu.

sesė Vaida Ročytė

PASAKOJA ŽEMYNOS DRAUGOVĖS SKAUTAI

IR VĒL MES ČIA – KAŽKUR MIŠKE!

Gražus šeštadienio rytas, saulė po truputį lenda iš už horizonto ir Žemaitijos skautai supranta, kad ši diena ypatinga, nes būtent šiandien žygiuosime, tačiau daugumai dar nežinia kur. Beveik visiems skautukams patiko toks slėptinumas, tačiau buvo ir pasipiktinusių. Dešimtą valandą prie Oruvos pastato pradeda rinktis žmonės, po truputį prasideda registracija. Atėjus 11 valandai, registracija pagaliau pasibaigė ir žaliuojančioje pievoje išsirikiavo net 21 skautukas. Buvo džiugu vėl matyti susirinkusius senus pažįstamus ir nė kart nematytus veidus. Po rikiuotės ir šūkių, pagaliau visi sustojome žygio pradžiai. Prasidėjus žygiui, nusprendėme, kad be muzikos žygiuoti šiek tiek nyku. Tad vos įsibėgėjęs žygiui, užtraukėme visiems žinomas ir girdėtas dainas. Dainavome, miškų ošimas mums pritarė, niekas nesiskundė ir nematė vargo.

Net nepajutome, kaip priėjome pirmąją stotelę. Tai kažkada buvusi pirtis, tačiau dabar apgriuvusi ir primenanti nykią šmėklą. Visi nusimetė kuprines, išsirangė. Kas išsitraukė maisto, vaišino kitus, kas atsigulęs mąstė ir žiūrėjo į dar mėlynę dangų, nei ryte. Pokalbiai, juokas liejosi laisvai, kol galiausiai vėl reikėjo pradėti žygiuoti. Ir vėl visas miškas aidi dainomis ir vėl buvo galima girdėti skautišką juoką. Po ilgo žygiavimo priėjome antrąją mūsų poilsio vietą. Tai buvo didelis ir aukštas kalnas, kurį buvo apvyniojęs mažas upeliukas su savo vagomis. Pasak vadovų, tai kažkada buvęs šiukšlynas... Po ilgo žygiavimo, atėjo metas ir žaidimams, ogi ne bet kokiems - tik skautiškiems! Seniai pamirštas žaidimas, buvo „Voriukas“... Iš pradžių broliai šiek tiek spyriojosi, tačiau po kiek laiko visi susikabinom draugiškai ratu. Bijoję ir sesės, bet įsidrąsinusios pradėjo ropštis kitiems ant nugarų. Pagaliau išėjo tikras Voras. Pasigirdo laimės šūksniai: „Aš voriukas! Aš voriukas!“ - kartojo broliai, eidami ratu, išsilaiškė tik stipriausi. Tikriausiai tokia žaidimo prasmė. :) Šiek tiek prasimankštinę, patraukėme toliau. Žygeiviai žygiavo - dainas dainavo ir vargo neįjutė.

Taip visai neužtrūkdam, priėjome savo kelionės tikslą. Tai vieta, supama miškų, netoli tilto, su šalia sruvenančiu upeliu. Visi pasidėjome savo nešulius ir prigulėme poilsiui. Kiti išskubėjo statyti palapinių, kol neatėjo lietus. Broliams buvo patikėta pasirūpinti laužu. Pagaliau atėjo metas ir laisvam laikui. Pirmasis žaidimas - tai vėliavos grobimas. Pasiskirstėme į dvi komandas, kurias skyrė balta linija. Ką gi, žaidimas prasidėjo. Iš pradžių rezultatas buvo apylygis, tačiau vėliau viena iš komandų išsiveržė pirmyn. Tvyrojo įtampa, atrodė, kad žaidimas niekad nesibaigs, tačiau kai kurie nesijaudindami spėjo net užkąsti. Žaidimas baigėsi rezultatu 3-7. Prabėgus gerai valandai, atsikvėpus po pirmojo žaidimo, atėjo laikas ir antram. Žaidimas vadinasi „Bučiuklis“. Kažkam negirdėtas, o kažkam jau žaistas daug kartų. O svarbiausia, jog šis žaidimas truko ilgiausiai iš visų kada nors mano matytų.

Atėjo vakaras, metas ruoštis vakariniam laužui. Visi buvome suskirstyti į tris grupes, turėjome paruošti vaidinimą, kurio tema buvo „Lietuva po trisdešimt metų“. Mums labai aktuali tema. Buvo smalsu pamatyti ir kitų vizijas. Bekuriant vaidinimą, prie mūsų prisijungė ir dar kelios skautės iš Sedos. Tai sesės Gytė ir Vaida. Laužas prasidėjo, visi rodė, ką paruošė. Pirmoji komanda įsivaizdavo, kad Lietuva bus šalis su galybe išradimų ir technikos. Antroji narpliojo socialines problemas su šokiais tokiais muzikos elementais. Na, o trečioji parodė realybės šou „Valanda su Aleksu“. Juokingas pavadinimas - juokingas ir pasirodymas. Šokiai, dainos tęsėsi iki sutemų. Sesė Virgutė paruošė nemažai įvairių žaidimų. Atėjo laikas miegui, visiems teko eiti į palapines. Tačiau čia dar ne viskas - niekas nežinojo kas jų laukia naktį...

Daugelis sumigo, tačiau buvo girdėti kalbų. Praėjus porai valandų, pasigirdo garsūs vadovų šūksniai: „KELIAMĖS, KELIAMĖS!!!“ Ir štai, po kelių minučių mes, nors ir apsimiegoję, bet su

jauduliu širdyse, stovėjome rikiuotėje ir mąstėme, kas toliau bus. Ėjome trimis komandomis. Pirmoji keliavo su broliu Renatu, antrąją vedė sesė Gintarė, o trečiąją - sesė Virgutė. Tvyrojo baugi atmosfera, niekas nežinojo, kur mes eisim... Keliaudami patyrėme daugybę nuotykių.

Pirmosios komandos atsiminimai. Pasakoja sesė Gytė: *Naktines linksmybes buvo galima numatyti. Visus kažko taip staiga suvarė į palapines, liepė miegoti, mat jau laikas. Nuo kada skautai keliauja miegot vos sutemus? :) Žinoma, tik spėjom numigt - jau stovi brolis Klaudijus prie palapinės šaukdamas, kad laikas keltis. Išlindom visi iš palapinių, perkreiptais veidais, šalta juk. Sustatė į tris grupes, davė po deglę ir išleido pasiganyti, naktinių apylinkių apžvalgyti. Mūsų grupę vedė brolis Renatas.*

Jis, regis, buvo gerai nusiteikęs, tai gailestį kiek primiršo. Pradžia kelionės, tenka pripažinti, buvo visai maloni, ėjom per pievas, net neišsivaizdavom kur, bet tik iš miego pabudus nelabai ir terūpėjo. Priėjom pirmą punktą, Viešėtės maudyklą, virš vandens tyrojo rūkas, atrodė gan romantiškai. :) Gavom pirmąją užduotį visiem kartu sugalvot 10 butelio panaudojimo būdą. Po to keliavom toliau, bet broliui Renatui turbūt pabodo pievos, tai nusprendė keliaut per mišką. Įlindom į jį ties kažkokiu stulpu. Iš tiesų reikėtų pagirti brolių Renatą, jo orientacija „nepakartojama“. Praklaidžiojom tam miške mažiausiai pusvalandį, visur aplink tamsu, toliau nei komandos draugas prieky nieko nesimato, vaikštom ratais, kažkas ir lape, ir netikrą karvę, ir baltus arklius regėjo, galiausiai išlindom iš to miško, gal 10 m nuo to paties stulpo, tik iš kitos pusės. Tada nuskambėjo brolio Renato klausimas: „Ar niekam nesuslapo batai“ ir ironiškas komandos juokas. Priėję antrąjį punktą, visa komanda prisėdom pailsėti ir gavom užduotį: visi kartu sudainuoti tris patriotines lietuvių dainas. Žvelgiant į vandenį, partizanų dainos skambėjo dar artimiau. Įvykdžius užduotis, gavom žvakutę ir stiklainį, iš ko pasidarėm žibintus. Kai galiausiai per rūką tolumoj išvydom Daubarių piliakalnį, pamatėm į dangų kylančius Lietuvos trispalvės spalvų žibintus ir visos trys komandos su savais žibintais pajudėjome piliakalnio link. Kai jau stovėjome piliakalnio viršų iš savų žibintų ant žemės sudėliojom Lietuvos trispalvę. Jau švito ir visi kartu apsikabinę dainavome dainas.

Antrosios komandos patyrimai: Pasakoja brolis Modestas: Išėjome iš miško, kelias atrodė labai tamsus ir ilgas, kažkur tolumoje švietė neaiškūs žiburiai. Buvau pasiilgęs tokio ekstremalaus žygio, priminė didžiąją stovyklą. Nuėjus maždaug tris kilometrus, gavome pirmąją žygio užduotį. Prieš akis išdygo ir trečioji komanda. Abiem komandoms buvo duoti daiktai, reikėjo apibūdinti jų paskirtį. Gauta kaklaskarė, sukelė mums daug įtarimų, tačiau įjungę mąstyseną greitai surinkome daugiau taškų už antrąją komandą. Patraukėme toliau, tačiau nesėkmingai nueiti du kilometrai buvo perniek. Atsisukusi sesė Gintarė su ironija šiek tiek mus apkvailino, tad teko eiti atgal. Supratau, kad šiame žygyje reikia išlaikyti budrumą. Priėjus mūsų puikiai žinomą šiukšlyno kalvą, užrėkia, kad reikia eiti link tos pusės. Toliau ėjome nesiblaškydami, be jokių trikdžių, dainavome dainas, kalbėjomės. Neslėpsiu, buvau pavargęs, bet optimizmo šiam žygiui netrūko. Priėjus Daubarių piliakalnį, kilo išgastis. Kita komanda jau ant kalno! Ji jau ateina! Mes vėluojam! Tada brolio Donato pamąstymais kilo idėja, apeiti piliakalnį iš kitos pusės... Tiesiog sutrumpinti kelią. Iš pradžių tai atrodė nerealu, visi lyg stiklinėmis akimis žiūrėjo į tą tamsų mišką. Kol galiausiai pradėjome eiti. Aišku labiausiai buvo gaila sesių, nes tankymėse buvo daug dilgėlių, o kai kurios ėjo tiesiog su šortais. Bandėme eiti taip, kad niekas nepastebėtų. Įsimintiniausia akimirka buvo, kai miške ėjome taip, tarsi plaukiodami žolėmis virš ausų. Svarbu, pasiekėme savo tikslą ir, nors su skaudančiomis kojomis, bet linksmi ir pakilios nuotaikos, žygiavome kalno link...

Trečiosios komandos smagybės: Pasakoja brolis Tomas: Naktį mus pažadino garsūs šūksniai, pirmiausia nesupratome, kas vyksta, tačiau kai jau stovėjome rikiuotėje, supratome, kad eisime toli, ir sunkiai. Išklausę instruktažą ir pasiėmę daiktus, kurių mums gali prireikti, iškeliavome į naktinį žygį. Mus vedė sesė Virgutė. Ji linksmi mus budindama žygiavo keliu. Pirmame punkte mes turėjome pasakyti kuo daugiau skraidančios lėktės panaudojimo būdą. Deja, kita komanda jų pasakė daugiau, turbūt dėl to, kad mes nebuvo visai prasibudinę, todėl padarė mankštą keliavome toliau. Antrame punkte turėjome atpažinti išsirinkto medžio lapus, ir pasakyti, kas tai per medis. Taip pat sudainavome lietuvių liaudies dainą. Keliavome toliau ir staiga mus sustabdė stulbinantis vaizdas. Tai buvo ežeras, paskendęs rūke. Atrodė, kad toje vietoje žemė susiliejo su dangumi... Keliavome toliau, o sustoję atliktome kitą užduotį. Ant lapelių surašėme savo svajones ir tai, ko negalime pasakyti žodžiais. Galiausiai pasiekėme kelionės tikslą, kur laukėme pakylant dangaus žibintams. Kai pakilo žibintai, uždegėme savo žibintus, ir kilome į Daubarių piliakalnį, kur apsistojome. Ten dainavome, žaidėme ir smagiai pasibuvome.

Visas piliakalnis švietė iš toli. Ir štai, pakilo į dangų žibintai ir visi skautukai, nutilę, mąstydami ir žavėdamiesi vaizdu, pradėjo kopti į viršų. Vaizdas buvo tikrai gražus ir tiesiog žodžiais neapsakomas... Visi sudėliojome iš žibintų Lietuvos vėliavą ir pradėjome dainuoti dainas. Kai jau pasidarė šalta, nusprendėme, kad ir kokie pavargę esame, reikia pažaisti, kad sušiltume. Galiausiai visi drauge grįžome atgal į stovyklą. Joje mūsų laukė karšta kakava, sausainiai ir sumuštiniai ir miegas.

Ryte mus pažadino linksma sesių dainelė „LABAS RYTAS, LAIKAS KELITIS! ATKELIAVO SENIS ŠALTIS!“ Tačiau niekas nesistengė keltis. Kol galiausiai nuaidėjo švilpukas ir buvo pradėta atsisveikinimo rikiuotė. Buvo smagu pabuvoti dar viename skautiška renginyje ir manyti, kad jis ne paskutinis. Ką gi, laikas palikti stovyklavietę, ji dabar atrodo nebe taip, kaip pradžioje... Be jokio blizgesio, be palapinių. Tuščia dykynė su mišku ir upeliu netoliese... Eidami peržvelgiame vietą, ar viską tvarkingai palikome ir drąsiai žingsniu žengėme link sesės Gabijos namų. Ten laukėme autobuso, tačiau nesėkmingai... Tad teko eiti pėsčiomis link Tirkšlių. Brolis Renatas, puikiai pažįstantis visas apylinkes, vedė mus trumpiausiais keliukais autobusų stotelės link. Atėję pailsėjome, tačiau autobusas ir vėl neatvyko... Neliko nieko kito, kaip tik skambinti tėvams ir prašyti, kad parvežtų. Vieni taip ir padarė, kiti išėjo pėsčiomis. Visi skautiškai atsisveikinom ir patraukėm, kas savo keliais... Buvo džiugu mąstyti, kad skautybė mūsų gyvenime palieka tokį didelį pėdsaką.

PASAKOJA PILIGRIMO DRAUGOVĖS SKAUTAI

Naujosios Akmenės muzikos mokykla vykdė tarptautinį projektą pavadinimu „Seven Magic Days“, kurio dalyvės buvo trys šalys – Lietuva, Lenkija bei Latvija. Organizatorės nusprendė nustebinti svečius siaubo naktimi.

Viena iš organizatorių, sesė Neda, paprašė Piligrimo draugovės skautų, kad padėtų suruošti nepamirštamą vakarą užsieniečiams. Kelios dienos prieš stovyklą skautai susirinko Akmenės gimnazijoje, kad aptartų smulkmenas.

Liepos 7d. vakarą skautai atvyko į Virvytę pasiruošę įbauginti stovyklautojus. Visą vakarą rengė trasą, stengėsi bei dirbo, kol sutemo. Drakula, didžiuliai vorai bei skautiška duona - viskas sužavėjo stovyklautojus. Skautai įgijo naujos patirties, o stovyklos dalyviai bei vadovai iki pat pabaigos dalijosi neišdildomais įspūdžiais.

Sesė Neda Stonytė

SKAUTO KLAUSĖME DRĄSIAI

Atkelta iš 5 -to puslapio

Brolis Naglis iš Lietuvos skautijos oro skautų Aleksandro Griškevičiaus draugovės

1) *Atėjau prieš 3 metus – atvedė mano dėdė Mantas Pilkauskas – pakvietė į stovyklą. Patiko stovykla ir žavėjo skautiškas gyvenimas. Tais metais išmokau skraidyti sklandytuvu ir dalyvavome sklandymo varžybose, kuriose užėmėme priešpaskutinę vietą, bet buvo taip smagu.*

2) *Svarbiausia – broliai ir sesės, ryšys su jais, kūrimas ko nors gražaus, gamta ir vadovavimasis šūkiu „Dievui, Tėvynei, Artimui!“.* Sunkiausia – tuo vadovautis.

3) *Nes skautavimas man patinka. Patinka ir aviacija, ir pats skautavimas ir kai tai yra kartu – būna nerealu.*

Apie oro skautus iš pačio br. Naglio lūpų: „Oro skautai švenčia 5 metų atkūrimo jubiliejų. Tarpukariu tik nedaugelyje šalių veikė oro skautai ir tarp jų buvo Lietuva. Mūsų stovyklos

vyksta prie aeroklubo, skraidome sklandytuvais, lėktuvais, skraidyklėmis, oro balionais. Norintys gali išmokyti patys pilotuoti. Oro skautai dažnai laimi vaikų sklandymo varžybas. Pas mus sesių daugiau, nei brolių!

Prieš maždaug trejus metus, kai buvo likusios tik 2 savaitės iki sklandymo varžybų, vėjas apvertė ir sudaužė mūsų sklandytuvą. Tada stovykloje kiekvieną dieną remontavom ir vistiek dalyvavom varžybose, kuriose mūsų atstovas užėmė 3 vietą!“

1) Kaip atėjai į skautų organizaciją?

2) Kas sunkiausia ir kas svarbiausia skautaujant?

3) Kodėl skautauji?

1. Atėjau į skautavimą per Giešo praktiką, jam reikėjo aktyvistų renginiams, o aš buvau tarp tokių. Beveik jau praėjus trim mūsų darytiems renginiams, tyčia, o gal ir ne, buvo išėjusi kalba apie skautus. Taip mes apturėjom pirmą, neoficialų skautišką žygėlį. Po kurio jau ėjo kas kur - kas pasiliko, kas bėgo kuo toliau nuo skautų. Iš tada buvusių žmonių, kiek pamenu, palikom tik tryse - Tomas Kundrotas (vėliau visvien išėjęs iš mūsų rato), Andrius Tamašauskis (dabar jau vytis) ir aš. Pamenu, kaip Giešas, jau pasibaigus mokslo metams, įkišo man popieriuką ir sako: „Jei rimtai žiūri, užteks terliotis, įstok į organizaciją.“ Taip mudu su Andriumi tapom pirmieji šv.Jurgio, tada visai dar ne švento ir ne Jurgio draugovės nariais. Po to, Giešas paprašė mudviejų pakviesti savo draugus, draugų draugus ir t.t. į skautišką stovyklą, taip atsirado didžioji dalis dabartinių Šiaulių skautų ir organizacijos vadovų.

2. Kas sunkiausia? Turbūt tas pats, kas ir svarbiausia - Būti pavyzdžiu. Gali būti geras pionierius, iškylautojas, bet norėdamas būti geru skautu, turi būti pavyzdys ir juo būti visad – nesvarbu, kur esi ir ką beveiki.

3. Kad susirasčiau daug draugų!!! Ne, juokauju, tada būčiau užsiregistravęs į kokį pažinčių klubą. Skautauju jau senokai ir skautauju dėl pažinimo, tobulėjimo, mokymosi ir kito mokymo. Kad dabar ir rečiau apsivelku skautišką uniformą, bet žinios ir patirtis įgautos skautų būryje, man labai padeda gyventi.

PASAKOJA PERKŪNO DRAUGOVĖS SKAUTAI

EGLUČIŲ SODINIMO AKCIJA

Kuršėnų Perkūno draugovės skautai susirinko šeštadienį anksti ryte, kai močiutės dar tik rinkosi į turgų. Susirinkome prie Lauryno Ivinskio gimnazijos, bent jau aš visus bendrakeleivius pamačiau ten. Dar neskubėdami su broliu Evaldu nuėjom į būklą patikrinti vieną dalyką. Po to, prasidėjo puiki kelionė su broliu Evaldu, Įsiminė jo šelmiškas vairavimas, panašus į Valdemaro... Prie Virvytės regioninio parko pasistatėm mašiną ir laukėm pasivijančių skautų iš Šiaulių. O tuo metu mes apžiūrėjom Virvytės krantą.

Atvykus Šiaulių skautams, išvykom tiesiu taikymu į Sedos Vytauto Mačernio gimnazijos kiemą, kur mūsų jau laukė sesė Rita su Akmenės skautų brigada. Po susitikimo, visi draugiškai nulėkėm iki sesės Virginijos namų. Tada visi komandiškai nulėkėm iki girininkijos, o pakeliui akmeniškiai padarė išpūdingą triuką su mašina. Ir pagaliau, sulaukė girininko, pasiekėm tikslą. Darbas vyko labai našiai, per mažiau nei 3 val. sugebėjom pasodinti 1000 eglučių, nors mūsų buvo tik 16 skautų ir vienas girininkas. Gerb. girininkas mums suteikė daug naudingos informacijos apie Renavo girininkiją ir savo gyvenimo kelią. Sesė Laurita buvo paskirta įamžinti darbininkų entuziazmą ir darbštumą. Po darbymečio mus nustebino girininko gerumas ir vaišingumas. Jis mums padovanojo visokių gėrybių, o mes nusinešėm visas vaišes ir sumuštinis prie jau užkurto laužo. Sesė Rita su broliu Evaldu buvo atsakingi už vandens parvežimą. Kai jie grįžo, mes kibom kepti dešrelės, vaišinėmės gaiviomis sultimis, kurias pilstė girininkas iš *trilitrainio*, lauže išsikėpėm bulvių. Eilinį kartą įvyko netikėtų akimirku įamžinimas...

Tad laikas bėgo tikrai labai šauniai ir nepastebimai, kaip kad smėlis byra pro pirštus. Buvo liūdna, kai girininkas turėjo vykti namo, bet ir taip jis dirbo savo nedarbo metu, savaitgalį. Kaip bebūtų, mes laiko neleidom veltui, nes dar buvo likęs visas pusdienis, tad ėjom pažaisiti įdomių žaidimų, kuriuos parinko sesė Rita. Išvargę ir išsekę ėjom sutvarkyti laužavietės ir aprinkti šiukšlių, nes kaip tik tą dieną vyko akcija „Darom 2011“. Dar prieš išvažuojant pasigedom vieno kastuvo, tad vyko kastuvo paieška, kuri baigėsi laimingai. Tada jau gražiai atsiveikinom su mintim, kad labai greit susitiksime per Kuršėnų skautų žygį „Bunkeris“, bet ten jau kita istorija... Tad linksma gaidelė ir padarytu geru darbeliu iškeikiavom kas kur, nors ir pakeliui lijo visą laiką.

sesė Monika Paškevičiūtė

EGOIZMAS

Skautų žodis ir įstatai kaip tik ir stengiasi išvesti berniuką iš egoizmo įpratimų.

Gamtos pažinimas ir draugiškumas gyvuliams, lavina berniuko gerą širdį.

Skautų sistemos tikslas — kovoti su žmonių ydomis ir išdirbti berniukų charakterius.

Jei mane paklaustų, kokia yra didžiausia žmonių yda, aš pasakyčiau — egoizmas. Gal iš pradžių jūs ir nenorėsite su tuo sutikti, bet kiek pagalvoję, aš manau, ir jūs prieisite mano išvadų. Dauguma nusižengimų, kuriuos baudžia įstatymais, pareina nuo stiprių egoizmo pasireiškimų, noro turėti, pagrobti, atkeršyti. Paprastas žmogus norėtų ką nors duoti pavalgyti neturtingiesiems vargšams ir jaustis atlikęs savo pareigą, bet jeigu tam reikia suprastinti savo paties stalo valgį ir daryti ekonomiką — tai kitas dalykas.

Egoizmas pasireiškia tūkstantimi įvairiausių formų. Paimkit, pavyzdžiui, politines partijas. Kiekvienas klausimas paprastai turi dvi puses, tačiau partijos žmogus pastebi visur tik vieną — savo partijos — pusę ir jis niekina visus tuos, kurie į klausimą žiūri iš kitos pusės. Tai gali privesti žmones padaryti didžiausių nusižengimų juos pridengiant skambių žodžių daugybe. Panašiai ir karai tarp tautų kyla todėl, kad vieni, būdami visai apakinti savo pačių interesais, jokių būdu negali pagerbti kitų pažiūrų. Taip pat ir klasių kovos gimsta todėl, kad kiekviena klasių mato tik savo padėtį ir neatjaučia kitų padėties.

Kiekvieną dieną, bevartydami dienraštį, mes randame egoizmo pavyzdžių visuose tuose straipsnių straipsneliuose, kuriuos rašo siaurų pažiūrų ir dalykuose nenusimaną žmonės, norėdami iškelti save ir dažnai pažeminti kitą. Ir taip toliau iki vaikų, kurie žaidžia gatvėje. Jei vienas jų yra nepatenkintas, kadangi jis nelaimi taip dažnai kaip norėtų, jis apleidžia bendrą žaidimą, sakydamas „aš daugiau nežaisiu“. Tai, kad tuo jis gadina kitų žaidėjų malonumą — jam nėra svarbu — kad tik jis galėtų leisti pasireikšti savo ūpui.

Skautų žodis ir įstatai kaip tik ir stengiasi išvesti berniuką iš egoizmo įpratimų. Jei tik berniukas tampa artimo draugas, jis jau yra ant gero kelio ir galės išvengti ir pergalėti blogąjį egoizmo paprotį. Mažieji kasdieniai geri darbeliai, kurie yra skauto credo dalimis, yra kaip ir pirmuoju žingsniu einant egoizmo pergalėjimo kryptimi. Gamtos pažinimas ir draugiškumas gyvuliams, lavina berniuko gerą širdį ir padeda nepasiduoti tajam žiaurumui, kuris, sakoma, yra įgimtas kiekviename berniuke (asmeniškai aš nesu tikras, ar tas žiaurumas yra taip bendras berniukams, kaip tai paprastai manoma). Po mažų kasdieninių darbelių skautas pradeda mokytis teikti sužeistiesiems pirmosios pagalbos, paskui jam reikia pramokti gelbėti nelaiminguose atsitikimuose, kas lavina jame savo pareigos kitų atžvilgiu supratimą ir pasišventimą pavojaus atsitikimu. Tokiu būdu skautui įkvepiama mažutis savęs atsižadėjimo ir pasišventimo artimajam, savo šeimynai bei savo kraštui patriotizmo supratimas ir charakterio lojaliskumas.

Taisyklingas žaidimas yra geriausia priemonė išlavinti berniukuose teisingumo jausmą, kuris yra būtinas jų charakteriams, norint iš jų padaryti gerus piliečius.

Tasai įpratimas žiūrėti į dalykus, statant save kito vietoje, gali būti puikiai išlavintas visuose žaidimuose komandomis kaip basketbolas, futbolas, chokejus ir panas. Svarbu per žaidimą griežtai laikytis visų taisyklių. Tas lavina žaidėjų savivaldą ir gerą nuotaiką; pagaliau yra įprasta, kad nugalėtojas simpatizuotų nugalėtiems ir kad priešininkas pirmasis pasveikintų nugalėtoją.

Gerbti žaidimo taisykles reikia nuolat. Tai turėtų virsti įpročiu. Į tai daug dėmesio reikėtų kreipti ir skautų vadui, nes tas turi daug reikšmės berniukų būdų formacijai. Kitas būdas, kuris padeda lavinant berniukuose teisingumo ir altruizmo supratimus, tai organizuoti jų tarpe diskusijas, kurios juos lavintų ir kurios duotų argumentų ir vienai ir kitai pusei. Berniukai matys, kad kiekvienas rimtesnis klausimas turi dvi puses ir kad negalima leisti kokiam oratoriui patraukti save gražia iškalba neišklausius priešingos nuomonės gynėjo argumentų.

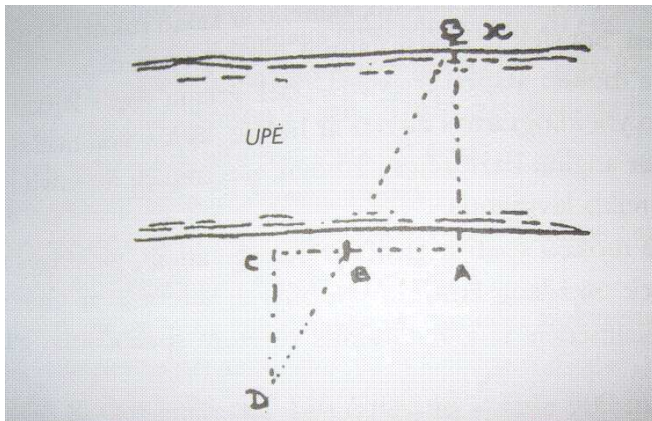
Tais sumetimais nepatariu susirinkimuose spręsti kokį nors klausimą balsavimu pakeliant ranką, nes yra berniukų, kurie nėra tikri prie kurios nuomonės prisidėti ar tokių, kurie buvo per svarstymą neatidūs — jie balsuoja su dauguma. Kiekvienas teparašo geriau ant popieriaus gabaliuko „taip“ arba „ne“. Tai būtų kaip ir garantija, kad berniukas pats truputį pagalvojo prieš apsisprendamas.

Taip pat ir įvairių nesusipratimų bei ginčų sprendimas garbė - teismų pagalba, jei tai darom; tinkamu rimtumu, turi didelės reikšmės lavinant berniuko teisėtumo ir teisingumo jausmus. Tai irgi jiems leidžia kiek susipažint su savo pilietinėmis funkcijomis, kurias vėliau, gal būti, jiems reikės atlikti gyvenime būnant teismuose liudininkais ar nariais. Draugovės teismas irgi yra vienas žingsnių ta kryptimi. Jo nariai turi atsakomingumo ir tasai jausmas juos verčia pagalvoti apie savo nuomonės svarbą. Tai juos ragina rimčiau pagalvoti, kad sprendimas būtų teisingas ir išklausti abi puses.

Patarnavimai savo vietos visuomenei yra geriausias būdas praktiškai ugdyti skautų pareigų artimųjų atžvilgiu supratimą, patriotiškumą ir visuomenės reikalų prieš savo asmeniškų reikalus statymo reikalingumo pajautimą. Tam skautų vienietams patariama specializuotis, pavyzdžiui, gaisrininkystės srityje.

Skautų sistemos tikslas — kovoti su žmonių ydomis ir išdirbti berniukų charakterius. Viskas vienietų veikime turėtų to siekti. Vieneto vadas turi plačios darbo dirvos.

Baden-Powell ir Gilwell

AUKŠČIO IR ATSTUMO SPĖJIMAS

Kiekvienas skautas turi mokėti atspėti atstumus. Visų pirma reikia tiksliai žinoti plaštakos ir nykščio plotį, ilgį nuo alkūnės iki riešo, ilgį į abi puses tarp ištiestų rankų pirštų, taip pat kojų ilgį. Jei tiksliai atsiminsite šiuos ilgius, jie gerokai padės matuoti daiktus.

Be to, galima lazdoje pažymėti įrantas – 1 cm, pusės metro, 1 metro. Tuos matus atmatuokite su liniuote ir įbrėžkite toje vietoje lazda.

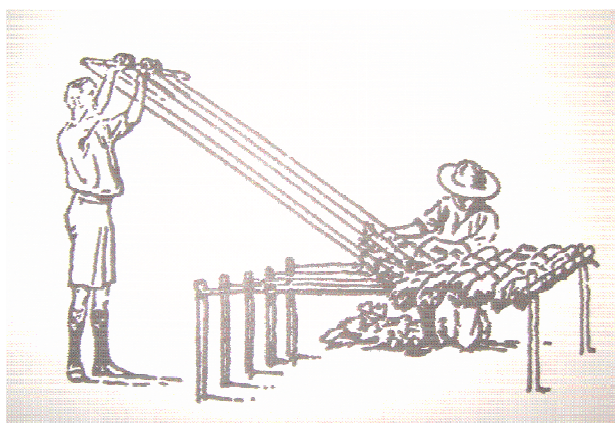
Atspėti atstumą tarp daiktų galima pasipraktikavus. Kiek nukeliauta, dažniausiai sprendžiama iš to, kiek ilgai ir koku greičiu eita. Pavyzdžiui, jei eini 6 km per valandą greičiu pusantros valandos, žinai, kad esi nukeliavęs apie 9 km. <...>

Patikrinkite, ar pateikti duomenys tikslūs:

Per 45 m aiškiai matyti burna ir akys. Per 90 m akys atrodo kaip taškai. Per 180 m dar galima įžiūrėti sagas ir uniformos detales. Per 270 m – veidą. Per 360 m galima matyti judinamas kojas. Per 450 m – uniformos spalvą. <...>

Daiktai atrodo arčiau, negu yra iš tikrųjų, jeigu: jie apšviesti ryškios šviesos; į juos žiūrima pro vandenį ar sniegą, į įkalnę ar nuokalnę. Daiktai atrodo toliau, negu yra iš tikrųjų, jeigu: jie šešėlyje, slėnyje, yra slepiamosios spalvos; stebėtojas guli ar klūpo; nuo žemės kyla rūkas.

Kokio platumo upė, sužinosi stovėdamas taške A ir susiradęs kokį nors daiktą X (pvz.: medį) tiesiai priešais save kitame krante. Eidamas nuo taško A stačiu kampu savo krantu atmatuok, sakykim, 90 m. Nužingsniavęs 60 m, išmeik pagalį į tašką B. Priėjęs tašką C, esantį dar už 30 m (tai yra 90 m nuo pradinio taško), vėl pasuk stačiu kampu ir eik tolyn nuo upės, skaičiuodamas žingsnius, kol išmeigtas taške B pagalys ir medis kitapus upės atsidurs vienoje linijoje. Žingsnių, kuriuos būsi nuėjęs nuo kranto į krašto gilumą (CD), skaičius bus lygus pusei AX atstumo.

(iš "SKAUTYBĖ BERNIUKAMS").

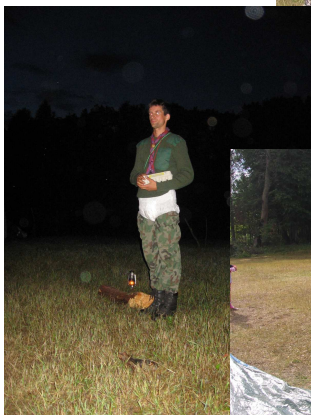
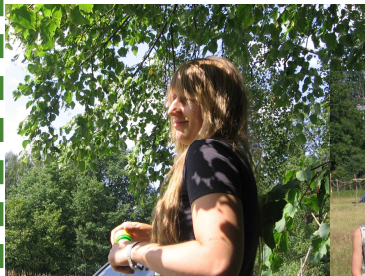
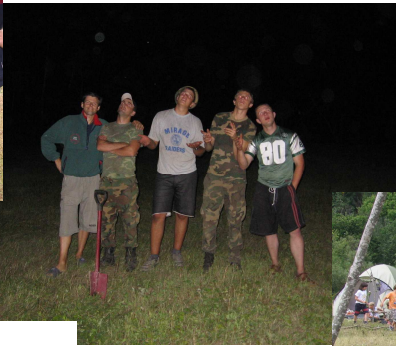
STOVYKLOS GUOLIAI

Kad galėtumėte pasidaryti čiužinį, išrenkite stovykloje stovyklines stakles. Vienoje eilėje įkalkite penkis 75 cm kuolus (pirma eilė). Priešais (už 2 m) įkalkite į žemę du kuolus, sujunkite juos skersiniu (antra eilė). Prie kiekvieno pirmos eilės kuolo pririškite po virvę ir sujunkite su antrąja eile. Paskui pratęskite virves atgal iki pirmosios eilės ir dar 1,5 m galus pririškite prie dar vieno skersinio. Darbui reikės dviejų skautų. Vienas tolygiai kilnoja skersinį aukštyn žemyn, kitas kloja po ištemptomis virvėmis ir ant jų pėdelius paparčių ar šiaudų. Taip pėdeliai įrišami. Jei skersinį pajudinsite pirma į dešinę, paskui į kairę, kad prie jo pririštos virvės nusileistų pirma ant vienos, paskui ant antros ištiestos virvės pusės, virvės susisuks ir tvirčiau laikysis.

Tomis pačiomis staklėmis galite prisiausti žolinių ir šiaudinių čiužinių, iš jų galite prisidaryti palapinių, patiesalų ir t.t.

(iš "SKAUTYBĖ BERNIUKAMS". Robert Baden-Powell. Devintojo laužo pašnekesys. Gyvenimas stovykloje)

PRISIMINIMŲ KRAITELĖ...

“Bitūtė”... Nuo jos daugeliui dabartinių ŽSO vadovų prasidėjo skautybės kelias. Kelias, kuriuo visi einame, o atsigręžę atgal matome gausybę jaudinančių prisiminimų. Tad įdedame čia keletą iš jų. Vieniems šios nuotraukos sukels šypsena, prisiminus visus patirtus nuotykius, kitiems bus linksma pamatyti, kaip jų vadovai atrodė prieš penketą metų. Ačiū visiems, buvusiems ir vis dar esantiems šalia!